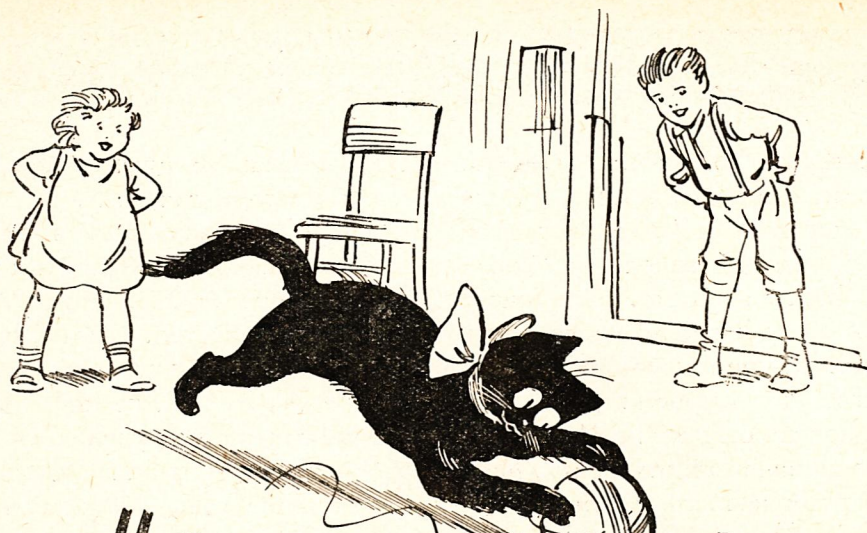

ИСТОРИЯ БЕЗЪ ЗАГЛАВИЕ

ПРИКЛЮЧЕНИЯ И СЛУЧКИ

Майка му не каза нищо. Тъ отъ година бѣха безъ котка. Нали училището бѣше ново — нѣмаше мишки, и котка не имъ трѣбваше. Но накрайвреме започнаха да се обаждатъ мишки и правятъ пакости. Изведнажъ Минковата майка реши, че котенцето е дошло на време и че, щомъ е дошло самичко, значи — то имъ е късметя. Затова, отъ него день, всички вкжщи започнаха да гледатъ на котенцето като на Боже пратениче. Хранѣха го добре, пазѣха го да не го откраднатъ нѣкои лоши деца и на врата му вързаха старата червена панделка на Пенка — Минковото сестриче.

И котенцето растѣше умно и пѣргаво, каквито сж всички добре гледани котета . . .

Минко бѣше ученикъ въ първо отдѣление. Сутринъ ставаше ра-

но, изчистваше добре обущата си, измиваше се и сѣдаше да закуси. После прочиташе отъ букварчето още по веднажъ-дважъ урока, който предния день бѣше научилъ добре, преглеждаше смѣткитѣ си и нареждаше книгитѣ въ дървената си чанта. Следъ това отваряше вратата, която водѣше за училището, и се загубваше. Мичка — тъй Минко бѣше кръстилъ котенцето — веднажъ проследи Минка и видѣ въ коя стая влѣзе. Тя запомни сжщо, колко се бави и, понеже той се бавѣше доста, веднажъ реши да иде съ него. Но Минко я видѣ, прегърна я нѣжно, почна да я милва и я върна. Учителката можеше да му направи бележка, а можеше нѣкой ученикъ отъ горнитѣ отдѣления да я примаме и открадне. Последниятъ страхъ идваше оттамъ,